

ΣΟΝΕΤΤΟ

Σάν όνειρο, σάν φύσημ' αύρας προΐνῃς,
 αγάλια διάβηκες μιὰ μέρα έμπρός μου,
 Κ' ένας σου μοϋπε στεναγμός πώς με πονείς,
 Μὰ αγάπη δέν σου πρόδωσεν ό στεναγμός μου.

Δέν τόνειρείουμιουν ποτές νάγαπνθώ,
 Κ' είπα πώς μάγισσα περνάει καί με πικραίνει,
 Ποϋ νοιώθει πώς με κρύφια φλόγα τήν ποθώ,
 Καί κείνη μ' άκαοδη όμορφιά μ' άποτρελλαίνει.

Ήρθεσ καί διάβηκες καί χάθης σιωπηλή
 Καθώς Νεράϊδα όταν αύγή γλυκοχαράζει,
 'Ωϊμέ! τοϋ κάκου τώρα ό στεναγμός σου άντιλαλεί
 Μες στή φτωχή καρδιά μου καί τινε σπαράζει!

Στό δρόμο μου δέν ξαναεφάνης πια τώ μαϋρο,
 Μὰ έλπίζω πώς έπάνω εκεί τώ φώς σου θαϋρω.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΚΡΕΣ ΜΕΣΕΣ

Στόν κ. Ίάκωβο Πολυλά.

Μέσα σέ κάτι παλιό βιβλίο, πού έπεσαν τίς
 προάλλες στά χέρια μου, βρήκα κι' ένα χειρόγραφο
 τετράδιο, καμιά σακχαταπενταχία φύλλα· δέ δυσκο-
 λεύτηκα νά καταλάβω πώς τό πολύ έκκτόν πενήν-
 τα χρόνια θά πέρασαν από τότες πού γράφηκε· από
 κανένα βέβαια μαθητή ή καί δάσκαλο κανενός σχο-
 λείου εκείνου τοϋ καιρού, σάν άναγκαστικό νά πούμε.
 'Από τήν άρχή θάλειπαν καμπόσα φύλλα· γιατί έμ-
 πρός είταν ένας λόγος πού δέν είχεν άρχή. 'Η τύχη
 τόφερε νά καταλάβω πώς αυτό τό κομμάτι είταν
 από τό «Περί άποχής έμφύλων» τοϋ Πορφυρίου· για-
 τί τό πρώτο φύλλο άρχίζεν έτσι: «...νησιν έτι καί
 νϋν δρωμένη πομπή 'Ηλίου τε καί 'Ωρών· πομπεύει
 γάρ είλυσπία άγρωστis επί πυρηνίων ήγηρίας, όσ-
 πρια, δρύς, μιμίκυλα, κριθαί, πυροί, παλάθη ήγη-
 τηρία, αλεύρων πυρίνων καί κριθίνων ρθοίς, όρθοστά-
 της, χύτρος...» καί αυτό τό χωρίο, από μιá φορά
 πού διάβασα τόν Πορφυρίο έκδοση Νάουκ, θαρρώ,
 δέ ξέρω γιατί μοϋ είχε μείνη στό νοϋ Μά γι'
 αυτό δέ μ'ές μέλει. 'Ο άλλος λόγος... θά διαβά-
 σετε καί θά τό διήτε. Είτανε ένα σωστό διηγημα-
 τική τῆς πραγματικής σχολῆς, ξεστηκωμένο από τό
 φυσικό μέ πολλή χάρη καί μέ πιότερο γιοϋμορ—
 καταπώς λέμε καί μεις σήμερα. Μπορούσε νά τό
 είχε γράψη ό Παπαδιαμάντης μας καί νά τό ζευ-

γάρωνε έμορφα έμορφα μέ τή Νοσταλγία του. Ποίος
 τώρα νά τόγραφε καί έγώ δέ ξέρω. Δέν έχει τόνονα
 τοϋ συγγραφέα έπάνω· μὰ ούτε μ'ές πολυομείλει.
 άν θέλαμε νά κάμουμε λίγη κριτική, βέβαια θά βλέ-
 παμε πώς τόγραφε κανέναν από κείνους πού λέγανε
 σομιστάδες, πώς ζούσεν ένα δυό αιώνας έπάνω κάτω
 ύστερ' από τό Χριστό· καί μέ λίγη καλή θέληση
 ακόμη, μὰ δίχως κριτική πια, θά τόν φανταζόμα-
 στε σάν ένα γεροντάκι ισχνό καί μέ μικρό σώμα,
 γεμάτο όμως ζωή, από τήν κορφή ως τά νύχια ά-
 ξιοπρέπεια, άγαλμα σωστό σεμνότητος· ίσως σάν
 καί κείνο πού λέει κάπου ό ιερός Φώτιος, πού «επί
 τοσοϋτον τῆς κατὰ τό σχῆμα, φασί, σεμνότητος
 αντιποιείσθαι ως καί λεοντῶν πολλάκις ένημμένον
 ποιείσθαι τήν πρόσοδον». Τῇ φωνῇ του, λές καί τήν
 ακούω, όχι πολύ βροντερή, ούτε καί γλυκιά, μὰ
 πολύ πολύ σταθερή, χωρίς νά άζνη μιá περιττή
 άρθρωση· τέτοιο καί τό περπάτημά του· άργό αλή-
 θεια, μὰ όχι καί σάν καί κείνο, πού θάλεγε κάποιος
 από τούς παλιούς «άναβεβλημένον»· καί όλα του
 τάλλα κινήματα σύμφωνα καί μετρημένα, πού θαρρεί-
 τε πώς τά βλέπετε τυπωμένα μέσ στή διήγησή του.
 Διαβάσετέ το, καθώς σάν τό δίνω στή γλώσσα μας
 καί θά διήτε· φόβος δέν είναι βέβαια νά γελασθῇ-
 τε καί νά το πάρετε γιά δικό μου έξαφνα· δείξτε το
 σέ κανέναν φίλο σας έλληνιστή — έχουμε τόσους
 έδώ — καί θά σ'ας πῇ τίνας είναι, νά φωτίσετε καί
 μένα· μὰ ακούτε τώρα...